

λαιούς του φίλους καθημένους παρά τινι τραπεζίῳ, δύο υπαλλήλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἓνα ἔμπορον ταξειδιωτῶν.

Μεγάλη χαρὰ διὰ τὴν ἀπροσδόκητον μετὰ τοσαῦτα ἔτη συνάντησιν, πολλὰ κυάθια καφὲ καὶ πολλὰ ποτήρια κονιάκ.

Ὅτε τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν τετάρτην ὥραν, ἠγγέρθη ὁ Τέρνιγγ ἀπὸ τῆς θέσεώς του διὰ νὰ ἀπέλθῃ.

«Μὴν εἶσαι ἀνόητος!» ἐφώναξεν ὁ υπάλληλος «Τώρα μόλις ἀρχίζει ἡ καθ' αὐτὸ διασκέδασις. Μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰ ζέστη προτείνω νὰ πάρωμε ἓνα δροσιστικὸ ποτὸ τοῦ μαίου, μία bowle. Τί λέτε;»

«Πρέπει νὰ πάω στὸ γραφεῖο,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς κανένα στὸ κατὰστημα νὰ πῇ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος; Ἐμεῖς στὴν ἐπαρχία εἴμαστε τοῦλάχιστον δύο φορὰς τὴν ἐβδομάδα ἄρρωστοι» εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν υπαλλήλων.

«Εἰς δ᾿, ὑπηρετῇ!» ἐφώναξεν ὁ ἔμπορος υπάλληλος. «Φέρετέ μας μία Bowle, ἀλλὰ γρήγορα.»

Τὸ δροσιστικὸν ποτὸν τοῦ μαίου ἡτοιμάσθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὁ δὲ Τέρνιγγ ἐπέισθη ὑπὸ τῶν συντρόφων νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν διασκέδασιν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς οὐδεὶς πλέον ἐσκέπτετο περὶ τῶν ὑποθέσεών του.

Μετὰ ταῦτα ἐφέρθησαν εἰς τὸ τραπέζι νέα κρασιά, καὶ νέα συστατικά πρὸς σκευασίαν νέας μπόβλας, μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ.

Ὁ ὁρόμος του τὸν ἔφερε νὰ διαβῇ πλησίον τῆς τραπέζης, ἣτις ἦτο κεκαλυμμένη μὲ φιάλας. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐσταμάτησε.

«Εἶσθε ἄρρωστος, Τέρνιγγ;» ἠρώτησεν ὁ προϊστάμενος.

«Ὅχι, εἶμαι ναι εἶμαι . . . τὸ κεφάλι μου πονεῖ» ἐψέλλισεν ὁ Τέρνιγγ καὶ ἔγινε κατὰκόκκινος ἕως εἰς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του.

«Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξον,» εἶπεν ὁ προϊστάμενος ῥίπτων ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν φιαλῶν. «Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω λόγους νὰ φοβοῦμαι ὅτι τὸ πάθος σας θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ χρειάζονται φιλάσθενοι ἄνθρωποι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι τὸ καλῆτερον εἶναι, ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ χωρισθῶμεν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ ἀπεμακρύνθη.

Ὅτε κατὰ τὸ ἐσπέρας ἦλθεν ὁ Τέρνιγγ νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀπέπνεεν ὅλος τὴν εὐωδίαν τῶν οἴνων καὶ τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἣτις ἀπηρεῖτο ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν θλιβεράν εἰδησιν ὅτι ἔχασε τὴν θέσιν του.

Ἡ βροχὴ ἔξω ἔπιπτε κρουνηδόν, εἰσέδυε διὰ τῶν παραθύρων καὶ ἐσχημάτιζεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ δωματίου μικρά, νόστιμα ρυάκια. Ἡ κυρία Τέρνιγγ ἀνέμιξε τὰ δάκρυά της μὲ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἐπὶ τοῦ πατώματος, τὰ δὲ μικρὰ ἔκλαιον διότι ἔβλεπον τὴν μὴτέρα των κλαίουσαν.

Τοιουτοτρόπως παρήλθεν ἡ πρώτη ἐσπέρα τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς τῆς οἰκογενείας Τέρνιγγ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTEENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Πραγματικῶς ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κυρία Ἑλεονώρα εἰς τὸ κατὰφλιον τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου θύρας. Κατεβιβρώσκετο ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιμείνῃ ἐν τῷ δωματίῳ. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς της ἔπρεπεν ἦδη ὁ Σανὶν νὰ ἔχῃ πρὸ πολλοῦ περατώσῃ τὴν μετὰ τῆς Τζέμμας συνδιάλεξίν του, ἀν καὶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν εἶχε διαρκέσῃ περισσότερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

«Ὅχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, μὴ πρὸς Θεοῦ! μὴ πῇτε ἀκόμη τίποτε εἰς τὴν μητέρα!» εἶπεν ὁ Σανὶν ταχέως καὶ σχεδὸν ἔντρομος. «Περιμένετε ἀκόμη λιγάκι . . . Θὰ σὰς εἰπῶ . . . Θὰ σὰς γράψω . . . Ἐν τοσοῦτῳ ὅμως μὴ λάβετε καμμίαν ἀπόφασιν . . . Περιμένετε ὀλίγον!»

Ὁ Σανὶν ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς Τζέμμας, ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ τοῦ θρανίου, ἔτρεξε καὶ διέβη πλησίον τῆς κυρίας Ἑλεονώρας, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν αὐτῆς, ἐσήκωσε μόνον τὸν πλὸν του ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ψιθυρίσας ὀλίγας ἀκαταλήπτους λέξεις ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐπορεύθη πρὸς τὴν θυγατέρα της.

«Εἰπέ μου, Τζέμμα . . .»

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη αἰφνης καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς βραχίονας αὐτῆς τὸν τράχηλον τῆς μητρός της . . .

«Ἀγαπητῇ μου μητέρα, μπορεῖς νὰ περιμείνῃς ἀκόμη ὀλίγο — ἀκόμη λιγάκι . . . ἕως αὔριον; Ναι; Καὶ εἰμπορεῖς ἕως αὔριον νὰ μὴ μου ἀναφέρῃς τίποτε, καμμία λέξι, περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως; . . Ὡ, μητέρα!»

Καὶ αἰφνης, οἶονεὶ πρὸς ἰδίαν ἐκπληξίν, ἐξεργάγῃ εἰς ρεῦμα δερμοστάτων δακρύων. Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἔμεινε τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐκπληκτος, καθ' ὅσον τὸ πρόσωπον τῆς Τζέμμας ὄχι μόνον δὲν ἐξέφραζε θλίψιν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἡστραπτεν ὑπὸ χαρᾶς.

«Τί ἔχεις; τί συμβαίνει;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ. «Ἐσὺ δὲν κλαίεις ποτέ — καὶ τώρα αἰφνης . . .»

«Τίποτε, μητέρα, τίποτε! Περιμένε ἀκόμη λιγάκι. Πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ αἱ δύο ὀλίγην ὑπομονήν. Ἀλλὰ μὴ με ἐρωτήσης ἕως αὔριον — καὶ τώρα ἄφησέ με νὰ διαλέξω τὰ κεράσια, πρὶν καθίσῃ ὁ ἥλιος.»

«Ἀλλὰ θὰ εἶσαι τώρα φρόνιμη;»

«Ὡ, εἶμαι πολὺ φρόνιμη!» ἀνεφάνησεν ἡ Τζέμμα σείουσα τὴν κεφαλὴν . . .

Ἐπειτα δὲ ἤρχισε νὰ δένῃ τὰ κεράσια εἰς μικράς δέσμας, τὰς ὁποίας ἐκράτει ὑψηλὰ πρὸ τοῦ ἐρυθριῶντος προσώπου της. Ἡ Τζέμμα δὲν ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της: ἐξηγνίσθησαν ἀφ' ἑαυτῶν.

25.

Σχεδὸν τρέχων ἐπέστρεψεν ὁ Σανὶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἡσθάνετο ὅτι μόνον ἐκεῖ, μόνον ἐν τῇ ἀπομονώσει ἠδύνατο νὰ ἴδῃ σαφῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ του. Καὶ πράγματι, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίόν του καὶ ἐκάθισε παρὰ τῷ γραφεῖῳ του, στηρίζας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας καὶ πῖσας τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἀνεφάνησε μὲ ὑπόκωφον καὶ ὀδυνηρὰν φωνήν: «Ὡ, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ μέχρι παραπροσόνης!» καὶ ὅλη του ἡ ψυχὴ ἀνεφλέχθη: ὡς πεπυρακτωμένος ἀνδρᾶς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δι' ἰσχυροῦ φροσῆματος ἀπομακρύνεται τὸ στρώμα τῆς νεκρᾶς τέφρας, ὅπερ περιεκάλυπτεν αὐτόν.

Μετὰ μίαν ἔτι στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς κατάρθωσε νὰ μείνῃ καθισμένος πλησίον ἐκείνης — πλησίον τῆς Τζέμ-

μας! παρά τῷ πλευρῷ της! — καὶ νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτῆς, χωρίς νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἐλάτρευε καὶ αὐτὸ τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματός της καὶ ὅτι ἦτο, ὡς ἐκφράζονται συνήθως οἱ νέοι, ἑτοιμος «νὰ ἀποδάνῃ πρὸ τῶν ποδῶν της». Ἡ τελευταία συνδιάλεξις ἐν τῷ κήφῳ ἔφερεν εἰς ὅλα τὴν τελευταίαν κρίσιν.

Ἀπὸ τοῦδε δὲν ἐφαινόετο πλέον τὴν Τζέμμιν λυσικομον καὶ περιυπομένην ὑπὸ τοῦ θέρμου ἀνέμου ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν τρεμόντων ἀστέρων — ἀλλ' ἐβλεπεν αὐτὴν καθημένην ἐπὶ τοῦ θρανίου ἐν τῷ κήφῳ, ἀπαυδοῦσαν ταχέως τὸν πῖλον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ παρατηροῦσαν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ βλέμματα πλήρη ἐμπιστοσύνης. . . . Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εἰκόνης ταύτης διεχύθη τρόμος τις, δὴναι τὴς ἐρωτῶς εἰς ὅλας τοὺς φλέβας. Ἐνθυμῆθη τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἐλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐτίεσεν εἰς τὰ χεῖλη του μετὰ τοσοῦτον πυρετώδους σφοδρότητος, ὥστε ἀκουσίως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του προσέλαβον ἑκφρασιν ἄλγους. Τώρα δὲν ἐσκέπτετο πλέον τίποτε, δὲν διελογίζετο τίποτε, δὲν ἐφρόντιζε καθόλου περὶ τοῦ τί ἔμελλε νὰ συμβῇ. Ἀπεσπασθὲ ὅλως διόλου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐρρίφθη κατὰ κεφαλὰς εἰς τὸ μέλλον. Ἀπὸ τῆς θολερᾶς καὶ ἐρήμου ὁχθῆς τοῦ νεανικοῦ του βίου ἐκρημνίσθη εἰς τὸν εὐδαιμόνα, ἀφριζόντα, ὀρμητικὸν τοῦτον χεῖμαρρον, χωρίς οὔτε κἀν νὰ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ, ποῦ ἔφερεν αὐτὸν ὁ χεῖμαρρος καὶ ἂν ἴσως ἔμελλε νὰ τὸν κατασυντρίψῃ κατὰ τυχὸς βράχου! Αὐτὰ δὲν ἦσαν πλέον τὰ ἥρεμα κύματα τῆς ρομάντσας τοῦ Οὐλάνδου, τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ τὸν ἐβαυκάλιζον — ἀλλ' ἦσαν πελάγρια καὶ ἐξηγριμμένα κύματα! Ὀλονὲν μακρότερον φέρονται παφλάζοντα καὶ κυλιόμενα καὶ συμπαρασύροντα αὐτὸν ἐν τῇ ἀγρίᾳ καὶ κινδυνῶδει ὁρμῇ των!

Ἦρπασεν ἐν τεμάχιον χάρτου καὶ ἔγραψε — χωρίς νὰ διαγράψῃ καμμίαν λέξιν, χωρίς νὰ σταματήσῃ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν τὴν γραφίδα — τὰς ἀκολουθούσας γραμμὰς:

Προσφιλεστάτῃ Τζέμμιν!

Γνωρίζετε, τί ἀνέλεα νὰ σὰς συμβουλευσάω. Γνωρίζετε τί ἐπιθυμῇ ἡ ψυχὴ σας καὶ διὰ τί μὲ παρεκάλεσε — ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε καὶ τὸ ὁποῖον ἀναγκάζομαι τώρα νὰ σὰς εἰπῶ — εἶνε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ μὲ ὅλον τὸ πάθος μιάς καρδίας, ἡ ὁποία πρῶτην φορὰν ἀγαπᾷ! Αὐτὸ τὸ πῦρ ἀνήφθη ἐξ αἰφνης ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἀλλὰ μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε δὲν ὑπάρχουν λέξεις νὰ ἐκφράσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι. Ὅτε ἡ μήτηρ σας ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ὀμιλήσω μαζὶ σας, ἐκαίετο καὶ τότε τὸ πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀλλὰ ὑπὸ τὴν τέφραν, ἄλλως θὰ ἀπεποιούμην νὰ ἐκληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν της. . . . Ἡ ὁμολογία, τὴν ὁποῖαν σὰς κάμνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶνε ὁμολογία τιμίου ἀνθρώπου. Πρέπει νὰ γνωρίζετε μὲ ποῖον ἄνθρωπον ἔχετε νὰ κάμετε — μεταξὺ μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὰ παρενόησις. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς δώσω συμβουλὰς. . . . Σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ — αὕτη εἶνε ἡ μόνη σκέψις τῆς κεφαλῆς μου, τὸ μόνον αἰσθημα τῆς καρδίας μου! Δμ. Σανίν.»

Ὁ Σανίν ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισε τὸ γράμμα καὶ ἑτοιμάζετο νὰ καλέσῃ τὸν ὑπρέτην διὰ νὰ τὸ στείλῃ. . . . Ὅχι, δὲν γίνεται! . . . Νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὸν Αἰμίλιον; Ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κατάστημα καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων — οὗτ' αὐτὸ δὲν ἐγίνετο. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἦτο ἤδη ἀργὰ καὶ ὁ Αἰμίλιος ἴσως δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ κατάστημα. Ὁ Σανίν, ἐνῷ τοιοῦτοτρόπως ἐκυμαίνετο εἰς δισταγμοὺς καὶ ἀμφιβολίας, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἐκάμψε γωνίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ, εἶτα δὲ δευτέραν γωνίαν — καὶ αἰφνης εἶδεν ἐνώπιόν του, πρὸς μεγίστην χαρὰν του, τὸν Αἰμίλιον, κρατοῦντα μικρὸν τι δέμα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ κύλινδρον χάρτου εἰς τὴν χεῖρα, καὶ σπεύδοντα εἰς τὴν οἰκίαν του.

«Πραγματικῶς δὲν ἔχουν ἄδικον ἐκεῖνοι ποῦ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ «καλοῦ ἀστρου τῶν ἐρῶντων»,» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν καὶ ἐκάλεσε τὸν Αἰμίλιον.

Ὁ παῖς μετεστράφη καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν. Ὁ Σανίν δὲν τῷ ἀφῆσε καιρὸν νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀπροσδόκητον συνάντησιν ἀλλὰ τῷ ἐνεχείρισεν ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν καὶ τῷ ἐδήλωσεν εἰς ποῖον καὶ κατὰ τίνα τρόπον ὤφειλε νὰ τὴν παραδώσῃ. . . . Ὁ Αἰμίλιος τὸν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

«Μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὸ ἰδῇ κανεὶς;» ἠρώτησεν ὁ παῖς καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπόν του σημαντικὴν καὶ μυστηριώδη ἑκφρασιν, ὡς ἂν νὰ ἔλεγε: «Καταλαβαίνω περὶ τίνος πρόκειται!»

«Ναι, ἀγαπητέ μου φίλε» ἀπεκρίθη ὁ Σανίν ὀλίγον τι ἀμήχανος καὶ ἐδώκεν τὴν παρειὰν τοῦ Αἰμιλίου. . . . «Καὶ ἂν ὑπάρχῃ

τι πρὸς ἀπάντησιν . . . μοῦ τὸ φέρνεις . . . ἀλήθεια; Ἐγὼ μὲν στὸ σπῖτι.»

«Δι' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡσυχος,» ἐψιθύρισεν ὁ Αἰμίλιος εὐθυμος καὶ ἀπῆλθε τρέχων, ἐνῷ δὲ ἔτρεχεν ἔνευσεν ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τὸν Σανίν.

Ὁ Σανίν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, χωρίς νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς, ἔθηκε τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ παρεδόθη εἰς τὰ συναισθήματα τοῦ ἔρωτος, τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ εἶχεν αἰσθανθῇ — συναισθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ περιγράψωμεν: ἐκεῖνος ὅστις τὰ ἠσθάνθη, γνωρίζει τὰ βάσανα καὶ τὴν γλυκύτητά των. ἐκεῖνος δὲ ὅστις δὲν τὰ ἠσθάνθη, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἐκ τῆς περιγραφῆς των.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Αἰμίλιος ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν. «Τὴν φέρνω» εἶπε ψιθυρίζων «ἐδῶ εἶνε, ἡ ἀπάντησι!»

Καὶ ἐκίνει ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του μικρὸν τι τεμάχιον χάρτου διπλωμένον.

Ὁ Σανίν ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἤρπασε τὸ γράμμα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παιδός. Τὸ πάθος ὠμίλει πάρα πολὺ δυνατὰ ἐν αὐτῷ: Δὲν ἐσκέπτετο πλέον πῶς νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθήματα του καὶ νὰ ὑποκριθῇ ἀδιαφορίαν, οὔτε κἀν ἀπέναντι τοῦ παιδός τούτου, τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐδράμε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ φανοῦ, ὅστις ἴστατο ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἀνέγνωσε τὰς ἐξῆς γραμμὰς:

«Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐξορκίσω, αἰριον ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ μὴ ἔλθετε εἰς τὸ σπῖτι μας, νὰ μὴ φανῇτε καθόλου εἰς ἡμᾶς. Εἶνε ἀναγκαῖον δι' ἐμὲ, ἀπολύτως ἀναγκαῖον — καὶ ἔπειτα τὰ πάντα θὰ λάβωσι καλὴν τροπὴν. Γνωρίζω, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε αὐτὴν τὴν χάριν, διότι . . . Τζέμμα.»

Ὁ Σανίν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν δύο φορές. Πόσον φραῖον ἦτο τὸ γράψιμόν της! Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινε σύννους, εἶτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸν Αἰμίλιον, — ὅστις διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ πόσον ἦτο εὐδιάκριτος καὶ ἐχέμυθος, ἴστατο ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον, — καὶ τὸν ἐκάλεσε μεγαλοφώνως.

Ὁ Αἰμίλιος ἐσπευσεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

«Τί ἀγαπάτε;»

«Ἀκούσατε, ἀγαπητέ μου φίλε. . . .»

«Κόριε Δημήτρι» διέκοψεν αὐτόν ὁ Αἰμίλιος μὲ ὕψος παραπονετικόν, «διὰ τὸ δὲν μὲ ὀνομάζετε «σὺ»;»

Ὁ Σανίν ἐγέλασε.

«Καλὰ, ὡς εἶνε. Ἄκουσε λοιπόν, φίλε μου» — (ὁ Αἰμίλιος ἐσκήρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς του) — «ἀκουσε: «ἐκεῖ» — μ' ἔννοεῖς! — «ἐκεῖ», νὰ εἰπῆς, ὅλα πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπιμελῶς» — (ὁ Αἰμίλιος συνέσφιγξε τὰ χεῖλη του καὶ ἔνευσεν ἐπισήμως μὲ τὴν κεφαλὴν) — «καὶ οὐ . . . τί θὰ κάμῃς αὐριο;»

«Ἐγὼ; τί θὰ κάμω; τί θέλετε νὰ κάμω;»

Ἄν 'μπορῆς, ἔλα αἰριον πρῶτ' εἰς ἐμὲ, νὰ περάσους ὅλη τὴν ἡμέρα περιπατώντας εἰς τὰ περὶχωρὰ τῆς Φραγκοφούρτης . . . θέλεις;»

Ὁ Αἰμίλιος ἐσκήρτησε καὶ πάλιν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

«Ἄν θέλω! Καὶ τί φραϊότερο πρᾶγμα ὑπάρχει στὸν κόσμον; Νὰ περιπατῶ μαζὶ σας — εἶνε ἡ μεγαλιότηή μου χαρά! Ἐρχομαι χωρίς ἄλλο!»

«Ἄλλ' ἂν δὲν σὲ ἀφήσουν νὰ ἔλθῃς;»

«Θὰ μὲ ἀφήσουν!»

«Ἄκουσε . . . «ἐκεῖ» δὲν πρέπει νὰ πῆς ὅτι σὲ παρεκάλεσα νὰ μείνῃς μαζὶ μου ὅλην τὴν ἡμέραν.»

«Διὰ τὸ νὰ τὸ πῶ; Ἐρχομαι χωρίς νὰ εἰπῶ τίποτε. Τί περᾶζει;»

Ταῦτα λέγων ὁ Αἰμίλιος ἔδωκεν εἰς τὸν φίλον του σφοδρὸν τι φίλημα καὶ ἀπῆλθε τρέχων.

Ἐπὶ μακρὸν ἔτι χρόνον ἐξηκολούθησεν ὁ Σανίν νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ του· τέλος δὲ, πολὺ ἀργά, κατεκλίθη. Ἐν τῇ κλίτῃ του παρεδόθη εἰς τὰ γλυκέα ἐκεῖνα καὶ ἀγωνιώδη συγχρόνως συναισθήματα, εἰς τὴν χαρμόσυνον ἐκείνην στενοχωρίαν, ἥτις συνήθως μᾶς κυριεύει πρὸ τῆς εἰσόδου ἡμῶν εἰς νέον τοῦ βίου στάδιον. Ἐχαιρεν ὅτι παρεκάλεσε τὸν Αἰμίλιον νὰ διέλθῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν. Ὁ παῖς ὠμοῖαζε τόσον πρὸς τὴν ἀδελφὴν του!

«Θὰ μοῦ τὴν ἐνθυμίζῃ πάντοτε» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν.

Πρὸ πάντων ὅμως ἐθαύμαζεν ὅτι τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ ἦτο διάφορος ἢ σήμερον. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡγάπα τὴν Τζέμμιν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων — μὲ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἔρωτα, τὸν ὁποῖον τότε ἠσθάνετο πρὸς αὐτήν.

26.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ Αἰμίλιος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ταρτάλια ἦλθε πρὸς τὸν Σανίν. Ἀκόμη καὶ ἂν ἦτο Γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ μεγάλητέραν ἀκριβείαν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶπεν ὅτι θὰ περιπατήσῃ μὲ τὸν Σανίν μόνον μέχρι τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, ἔπειτα δὲ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κατάστημα.

Ἐνθ' ὁ Σανίν ἡσυχολεῖτο περὶ τὸν ἱματισμόν του, ὁ Αἰμίλιος προσεπάθησε μετὰ τινος δειλίας νὰ φέρῃ τὴν ὁμίλιαν εἰς τὴν Τζέμμαν καὶ τὴν διάλυσιν τῶν μετὰ τοῦ Κλύβερ σχέσεων αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ Σανίν ἀπήντησε μόνον μὲ αὐστηρὰν σιωπὴν, ὁ δὲ Αἰμίλιος διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐννοεῖ πληρέστατα, διατὶ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα δὲν ἔπρεπε νὰ συζητηθῇ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, δὲν ἀνέφερε πλέον τίποτε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης — ἠρκέσθη δὲ μόνον εἰς τὸ νὰ προσλαμβάνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μυστηριώδη τινά, ἔτι δὲ καὶ σοβαρὰν ὀψιν. Ἀποῦ ἔπιον καφφὲν μετέβησαν οἱ δύο φίλοι — ἐννοεῖται, πεζοὶ — ἔξω εἰς τὸ Χάουζεν, μικρὸν τι χωρίον, κείμενον οὐ μακρὰν τῆς Φραγκφούρτης καὶ περικυκλοῦμενον ὑπὸ δασῶν. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν ὁρέων τοῦ Ταύνου εἶνε ἐντεῦθεν ὁρατὴ — ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου. Ὁ καρδὸς ἦτο πολὺ φραῖος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ἐθέρμαινε ἀλλὰ δὲν ἔκαιε. Δροσερὸς ἄνεμος ἔπνεε συρίζων διὰ μέσου τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, αἱ δὲ σκιαὶ τῶν νεφελῶν, αἰτίνες ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἀνὰ τὸν οὐρανόν, ὠλισθαίνον ταχέως ἐπὶ τῆς γῆς ἐν σχήματι μικρῶν στρόγγυλων κηλίδων. Οἱ δύο φίλοι κατέλιπον ταχέως τὴν πόλιν ὀπισθὲν των καὶ ἐβάδιζον θαρραλεοὶ καὶ εὐθυμοὶ ἐν τῇ ἐπιμελῶς διατηρουμένῃ ὁδῷ.

Μετέβησαν εἰς τὸ δάσος καὶ περιεφέροντο ἐν αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· ἔπειτα δὲ ἐπρογευμάτισαν καλὰ εἰς μικρὸν τι καπηλεῖον τοῦ χωρίου, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεριχθάντο ἐπὶ τῶν ὁρέων, ἐδαύμαζον τὰς ὠραίας θέας, ἐκόλιον πέτρας ἀπὸ τοῦ ὕψους καὶ ἐκρότουν τὰς χεῖρας ἐν εὐθυμίᾳ βλέποντες τοὺς λίθους νὰ πηδῶσιν ὡς κόνικλοι μὲ παράδοξα καὶ κωμικὰ πηδημάτα, μέχρις ὅτου ἀόρατοί τις, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους διαβαίνων ὁδοιπόρος ἤρχιζε νὰ τοὺς ὑβρίζῃ μὲ δυνατὴν φωνήν. Κατόπιν ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς ταπεινῆς, ξηρᾶς, κυτρινωπῆς χλόης, ἔσβεσαν τὴν δίψαν των εἰς ἑτερόν τι ζυθοπωλεῖον, καὶ τέλος ἤρχισαν νὰ ἀμιλλῶνται εἰς τὸ τρέξιμον. Αἰφνης ἀνεκάλυψαν μίαν ἠχώ, καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζωσι καὶ νὰ τραγουδῶσι, ἔπειτα δὲ ἐπάλαισαν, ἔκοψαν κλάδους ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐσόλισαν τοὺς πῖλους των μὲ πτέριν, μάλιστα δὲ καὶ ἐχόρευσαν. Ὁ Ταρτάλιας, ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις του καὶ ἡ νοημοσύνη του τῷ ἐπέτρεπον, ἔλαβε μέρος εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Δὲν ἔρριπτε βεβαίως λίθους, ἀλλ' ὅμως ἐκυλίστο ὡς σφαῖρα ὀπισθὲν των, ἐγαύγιζεν ὅταν οἱ κύριοί του ἐτραγοῦδουν, ἔπιε δὲ μάλιστα καὶ ζυθὸν, εἰ καὶ μετὰ προφανοῦς ἀηδίας· εἰς τὴν τέχνην ταύτην εἶχε μνηδὴ ὑπὸ τινὸς σπουδαστοῦ, ὅστις πρότερον ἦτο κύριός του. Ἄλλως δὲν εἶχε μνηδὴν ὕψιστον ἐπὶ τὸν Αἰμίλιον ὁσάκις δὲ ὁ νεανίας τὸν διέτασσε νὰ «ὀμιλήσῃ» ἢ νὰ «παρυνσθῇ», ὁ κύων ἠρκεῖτο μόνον εἰς τὸ νὰ κινή τὴν οὐρὰν του καὶ νὰ πρότεινῃ τὴν γλῶσσάν του ὀλόκληρον εἰς τὰ ἔξω.

Οἱ δύο νέοι ὠμίλησαν μετὰ τῶν καὶ περὶ σπουδαιότερων ζητημάτων. Ἐν ἀρχῇ τοῦ περιπάτου ὁ Σανίν, ὡς πρεσβύτερος καὶ ἐπομένως συνετώτερος, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ πεπρωμένου καὶ περὶ τῶν ἀπροσδοκῆτων τροπῶν τῆς τύχης, ψαυτὸς δὲ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ συνδιάλεξις ἔλαβεν ἄλλην διεύθυνσιν, ὀλιγώτερον σπουδαίαν. Ὁ Αἰμίλιος ἠρώτα τὸν φίλον καὶ προστάτην του περὶ τοῦ ἐν Ῥωσίᾳ βίου· ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, πῶς γίνονται ἐκεῖ αἱ μονομαχίαι, ἂν αἱ Ῥωσίδες εἶναι ὠραῖαι γυναῖκες, ἂν δύναται τις ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ μάθῃ τὴν Ῥωσικὴν γλῶσσαν, καὶ πῶς τοῦ ἐφάνη, ὅτε ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκόπευσε κατ' αὐτόν. Ὁ Σανίν ἄφ' ἑτέρου ἠρώτα τὸν Αἰμίλιον περὶ τοῦ πατρὸς του, τῆς μητρὸς του καὶ ἐν γένει τῆς οἰκογενείας του, συγχρόνως ὅμως ἐφυλάττετο ἀπὸ τοῦ ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς Τζέμμας, ἂν καὶ μόνον αὐτὴν ἐσυλλογίζετο. Κυρίως δὲ οὐδόλως ἐσκόπετο περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, τῆς μυστηριώδους ταύτης ἡμέρας, ἣτις ἐμελλε νὰ τῷ φέρῃ τόσον ἀντήκουστον, τόσον ἀνεκφράστον εὐτυχίαν! Τῷ ἐφαίνετο, ὡς νὰ ἠπλοῦτο πρὸ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ λεπτότητος τῆς πέπλος, καὶ ὀπισθεν τοῦ πέπλου τούτου ἰσθάνετο — ναι, ἰσθάνετο τὴν παρουσίαν νεαροῦ, ἀκινήτου προσώπου μὲ φιλόφρον μεδίαιμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ αὐστηρά, κατὰ τὸ φαινόμενον αὐστηρά, χαμηλωμένα βλέμματα. Τὸ

πρόσωπον τοῦτο δὲν ἦτο τῆς Τζέμμας, ἀλλ' ἦτο τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς εὐτυχίας. Καὶ ἰδοὺ αἰφνης, ἡ ὥρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους· ὁ πέπλος αἴρεται, τὰ χεῖλη διανοίγονται, τὰ βλέμματα ὑψοῦνται — ἡ θεὰ τοῦ τὸν ἐκύτταξε καὶ φῶς, λαμπρὸν ὡς τὸ τοῦ ἡλίου, διαχέεται ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία δὲν ἔχει τέλος! Συλλογίζεται τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς αἰφνης — καὶ ἡ ψυχὴ του παγώνει ἐκ τῆς χαρᾶς ἐν μέσῳ τῆς ὁλονὲν ἐπιτεινομένης ἀγωνίας τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν πόθων του.

Ἄλλ' ὁ πόθος οὗτος καὶ ἡ ἀγωνία αὐτὴ δὲν τὸν στενοχωροῦσι καθόλου. Συνοδευοῦσιν αὐτὸν κατ' ὅλα του τὰ κινήματα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῶσι. Δὲν τὸν ἐμποδίζουσι νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τοῦ Αἰμιλίου εἰς τρίτον τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νὰ γευματίῃ ἐξαιρετα μετὰ τοῦ φίλου του — μόνον δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέρχεται διὰ τοῦ νοῦ τοῦ ὡς ἀστραπὴ ἡ σκέψις· ἂν τὸ ἤξευρε κάποιος;!

Τὸ ἐσπέρας ἀργὰ ἐπέστρεψαν εἰς Φραγκφούρτην.

«Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ μαλλώσουν!» εἶπεν ὁ Αἰμίλιος, ὅτε ἀπεχαρτίσσε τὸν Σανίν. «Ἀλλὰ τί πειράζει; μὲ φθάνει ὅπου ἐδιασκέδασα ἐξαιρετα!»

Ὁ Σανίν ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εὔρε μίαν ἐπιστολὴν τῆς Τζέμμας ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ τῷ ὠριζεν ἡ Τζέμμα διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, πρωὶ περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν, μίαν συνέντευξιν εἰς ἓνα ἐκ τῶν δημοσίων κήπων, οἵτινες περιβάλλουσι πανταχόθεν τὴν Φραγκφούρτην.

Πῶς ἔπαλλεν ἡ καρδιά του! Πόσον ἔχαρε, ὅτι εἶχεν ὑπακούσῃ κατ' ὅλα εἰς αὐτήν! Παντοδύναμη Θεέ! αὐτὴ ἡ ἀντήκουστος, ἡ μοναδική, ἡ ἀδύνατος καὶ ὅμως ἡ ἐξ ἀπαντος ἐρχομένη ἡμέρα — τί ἐμελλε νὰ τῷ φέρῃ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ του κατεβρόχθιζον αὐτόχρημα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Τζέμμας. Ἡ μακρὰ καὶ κομψὴ οὐρὰ τοῦ G, τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος τοῦ ὀνόματός της (Gemma), ἀνεμίνηνσκεν αὐτῷ τοὺς ὠραίους δακτύλους της, τὴν χεῖρά της Τότε ἐνεθυμήθη ὅτι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε πῖσῃ τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης . . .

«Μποροῦν νὰ λέγουν, ὅτι θέλουν» εἶπε κατ' ἑαυτὸν «ἀλλ' αἱ Ἰταλίδες εἶνε σεμναὶ καὶ αὐστηραί — πρὸ πάντων ἡ Τζέμμα! Εἶνε βασιλίσσα . . . θεὰ . . . καθαρόν, παρθενικὸν μάρμαρον . . .»

«Ἄλλ' ἡ ἡμέρα ἐρχεται — ἰδοὺ τὴν, πλησιάζει . . .»

Τὴν νύκτα ταύτην ὑπῆρχεν ἐν Φραγκφούρτῃ τοῦλάχιστον εἰς ἄνθρωπος ἀναμφισβητήτως εὐτυχῆς Ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ εἴπῃ μὲ τὰς λέξεις τοῦ ποιητοῦ:

«Κοιμῶμαι, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἀγρυπνεῖ.»

Καὶ πραγματικῶς ἐκινεῖτο ἡ καρδιά του ἐλαφρὰ ὡς αἱ πτέρυγες χρυσαλλίδος, καθημένης ἐπὶ δροσοβρέκτου ἀνθους καὶ λουομένης ἐν τῷ φωτὶ τοῦ θερينوῦ ἡλίου.

27.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ὁ Σανίν ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης, περὶ τὴν ἑκτὴν ἦτο ἐντελῶς ἐνδεδυμένος καὶ περὶ τὴν ἑκτὴν καὶ ἡμίσειαν περιεπάτει ἤδη ἐν τῷ δημοσίῳ κήπῳ, ἀπέναντι τῆς σκιάδος, περὶ τῆς ὁποίας ἡ Τζέμμα τῷ εἶχε γράψῃ ἐν τῇ ἐπιστολῇ της.

Ἦτο ἡρεμος, θερμὴ, λευκόφαιος πρωΐα. Ἐνίοτε ἐφαίνετο ὡς ἂν ἐμελλεν ἀμέσως νὰ βρέξῃ· ἀλλ' ὁ Σανίν προτεινῶν τὴν χεῖρά του οὐδεμίαν ψεκὰδα ἠσθάνετο πίπτουσας, καὶ μόνον ὅτε παρετήρησε τὰ ἐνδύματά του ἀνεκάλυψε μικρὰς σταγόνας, ὁμοίας πρὸς ὕλινα μάργαρα· ἀλλὰ καὶ αὗται ἠφανίσθησαν μετ' ὀλίγον. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ἐντελῶς ἡρεμος καὶ ἀκίνητος. Οἱ ἥχοι ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἀπῆχουν, ἀλλ' ὡς νὰ ἔμενον ἐπὶ εἰς τὸν ἀέρα αἰωρούμενοι. Μακρὰν ἐφαίνετο κρεμασμένη ἐλαφρὰ ὀμίχλη καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο κεκορεσμένη τῆς εὐωδίας τῆς οἰνάνθης καὶ τῶν λευκῶν ἀνθῶν τῶν ἀκακίων.

Τὰ καταστήματα ἦσαν εἰσέτι κλειστά, ἐν τούτοις ἐφαίνοντο ἐνιαχοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὁδοιπόροι καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο ὁ κρότος μεμονωμένης τινὸς ἀμάξης. Ἐν τῷ κήπῳ οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχε περιπατῶν πλην τοῦ Σανίν. Κηπουρὸς τις ἐσκάλλεξε μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ἀμμοστρώτους διαδρόμους καὶ γράφει τις ἀνάπτης κεκαλυμμένη μὲ μέλανα μανδύαν διέβαινε χωλαίνουσα διὰ τινος δεινροστοιχίας. Ὁ Σανίν δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐκλάβῃ τὴν ἀσθενὴ ταύτην γράφειν ὡς τὴν Τζέμμαν· καὶ ὅμως ἐκρότησεν ἡ καρδιά του καὶ μετὰ προσοχῆς ἠκολούθουν οἱ ὀφθαλμοὶ του τὴν μέλαιναν ταύτην μορφήν, ἣτις ὁλονὲν ἀπεμακρύνετο.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ἐκ τῶν πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντων Ποιητικῶν Ἔργων τοῦ διαπρεποῦς Κερκυραίου ποιητοῦ κ. Γερασίμου Μαρκορά ἀποσπῶμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τὰ ἐπόμενα ποιήματα, ἀληθῆ καλλιτεχνήματα αἰσθήματος καὶ χάριτος. Περὶ τῶν Ποιητικῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ὁρκου, ὧν ἡ δημοσίευσίς ἀποτελεῖ φιλολογικὸν γεγονός διὰ τὴν νεοελληνικὴν ποίησιν, θέλει γράψῃ προσεχῶς ἡ Κλειὼ βιβλιοκρισίαν.

ΔΕΗΣΙ.

Ὅσαις φοραῖς, ἀγάπη μου
Σ' τὴν ἐκκλησιὰ σὲ σμίγω,
Τὸ στόμα δὲν ἀνοίγω
Μιά προσευχὴ νὰ πῶ
Ἐσὲ τηρᾶς κ' αἰσθάνομαι
Ἐν ᾧ κοντὰ σου μένω,
Τὸ πνεῦμά μου κλεισμένο
Σὲ κύκλο μαγικό.

Θαρρῶντας πῶς ἀμάρτησα
Τὸ μέρος ποῦσαι ἀφίνω.
Φτερὰ στὸ νοῦ μου δίνω
Καὶ φεύγω ἀπὸ τῆ γῆ.
Μὲ φλογισμένη δέσῃ
Στὸν οὐρανὸ προστρέχω
Καὶ πλέον σιμά μου σ' ἔχω
Ὅσο ἀνεβαίνω ἐκεῖ.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΤΟΣ ΧΑΡΟΥ.

Σ' ἐνὸς γιатροῦ τὸ λείψανο
Μὲ πατρικὴ λαχτάρα,
Θρηνοῦς ὁ χάρος κ' ἔλεγε:
Κακὴ μου στραβωμάρα!

Σ' τῇ μέσῃ ἀπὸ τ' ἀμέτρητο
Πλούσιο τῆς γῆς κυνήγι,
Ὅπου δὲ δύνει ἄνθρωπος
Ἡ ψύλλος νὰ μοῦ φύγῃ,

Τί πειρασμός μ' ἐπάταξε,
Ποιὰ τύφλα μ' ἔχει φέρῃ
Νὰ στρώσω αὐτὸν οὔποτε
Σὰν τὸ δεξιὸ μου χέρι!
Μὲ γνάσι αὐτὸς καὶ μ' ἄργητα
Σὰν ἔμπειρος τεχνίτης
Νὰ κόβῃ δὲν ἀπόσταινε
Ποτέ του ὁ μακαρίτης.
Ἐκοψε γέροντες, ἔκοψε
Σπαργανωτὰ παιδάκια,
Ἀγόρια πρωτοζούρια,
Λεβέντες μὲ μουστάκια.
Ἐγὼ τὸν ἐκαμάρινα
Καὶ ὡς νάχα ξεστοχήση

Ποῦ τοῦ θανάτου εἴμ' ἄγγελος,
Ἐφάναξα: νὰ ζήσῃ!
Ἄλλ' εἶχε πάρῃ ἀπόφασῃ
Ἡ τύχη στὴν ὀργή της
Γιὰ μοναχό μου φταιξιμό
Νὰ μείνω ξεκληρίτης.
Ἄς ἦναι! Ὁ λάκκος ἀνοίξε
Καὶ τῇ θροφῇ του θέλει.
Πέτρα λευκὴ γιὰ σκέπη του
Προβόδησε ἡ Πεντέλη.
Καὶ ἀπάνου δὰ διαβάζωνται
Δυὸ σκαλισταὶς ἀράδαις
Σ' τὸ μέγαν Εὐεργέτη
τοῦς
Οἱ δύστυχοι Παπάδες!

1. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 161).

2. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ. Εἰκὼν ὑπὸ C. Spielter (ἐν σελ. 165).

Μὲ καρδίαν βαρεῖαν ἐκ τῆς θλίψεως εἰσῆλθεν ἡ δυστυχὴς χήρα εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐβραίου, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ της τὸ ἐν ὄρφανόν καὶ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ ἕτερον. Δὲν ἦτο πάντοτε δυστυχὴς ὅπως τὴν σιγμὴν ταύτην, εἶδεν ἄλλοτε ἡμέρας ὡραίας, ἡμέρας ἔρωτος καὶ εὐτυχίας. Ἄλλ' ἀφ' οὗτοι οἱ ὀφθαλμοί, τοὺς ὁποίους τοσάκις συνήντησαν οἱ ἰδικοὶ της, ἀφ' οὗτοι τὰ χεῖλη, τὰ ὅποια τοσάκις συνήντησαν τὰ ἰδικά της, ἐκλείσθησαν διὰ παντός καὶ ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς της — ἀλλ' ὄχι καὶ ἐκ τῆς καρδίας της! — τὸν προσφιλέστατον σύντροφον τοῦ βίου της, τὸν πατέρα τῶν τέκνων της, ἡ δυστυχία, ἡ ἔνδεια εἰσώρμησεν εἰς τὸν πένθιμον οἶκον τῆς χήρας. Τὰ ἐνώτια, οἱ δακτύλιοι, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μάρτυρες τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν, ἀπῆλθον ἐν πρὸς ἐν, ραντισμένα μὲ δάκρυα, διότι τὰ ὀρφανὰ ἐπείνων. . . . Σήμερον ἦλθεν ἡ σιγμὴ καὶ τοῦ τελευταίου κοσμήματος, ἀδαμαντίνου δακτυλίου, πολυτίμου ὄχι τόσον διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἀδάμαντα ὅσον διὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνδεομένην ἀνάμνησιν ἐκείνου. . . . Ἐπὶ πολὺ ἀντέστη ἡ καρδία της, ἀλλ' ἡ πείνα ἐνίκησεν. Καὶ ἐν ᾧ ὁ Ἰουδαῖος γρυτοπώλης διὰ τοῦ ἐμπειροῦ βλέμματός του, τὸ ὅποιον καθιστᾷ ἔτι ὀξυδερκέστερον ὁ ἀπληστος πόθος τοῦ κέρδους, ἐξετάζει τὸ πρὸς πώλησιν κομισθὲν κόσμημα, ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς γυναῖκος κτυπᾷ ἀγωνιωδῶς. . . . Τί θὰ δώσῃ ἀράγε; Καὶ πόσας ἡμέρας θὰ συντηρηθῶσι μὲ τὸ τίμημά του; . . . καὶ ἔπειτα; τί θὰ γίνωσιν ἔπειτα; Αὐτὰ φαίνεται διανοομένη ἡ δυστηνος χήρα, εἰς τῆς ὁποίας τὴν μορφήν συνεκέντρωσεν ὁ καλλιτέχνης ὅλον τὸ δραματικὸν τῆς ὁδύνης, ἐν ᾧ τὸ ἐν τέκνον της κοιμάται, τὸ ἕτερον ἔχει ἀλλαχού ἐστραμμένην τὴν παιδικὴν προσοχήν του, καὶ ὁ ἐβραῖος κάμνει τοὺς ὑπολογισμούς του. . . .

3. ΗΛΕΚΤΡΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ E. Teschen-dorf (ἐν σελ. 169).

Ἡ Ἠλέκτρα ἦτο, ὡς γνωστόν, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Ἀργούς, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφῇ δὲ τοῦ Ὀρέστου. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Ἀγαμέμνων ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἀποδνῆσκει ἐνταῦθα διὰ προδοσίας. Ὁ Αἰγισθος, εἰς ὃν ἀποπλέων εἰς Τρωάδα εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὰ τέκνα (Ἰφιγένειαν, Ἠλέκτραν, Χρυσοθέμιν, καὶ τὸν Ὀρέστην) καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν, ἐφορμᾷ μετ' αὐτῆς τῆς Κλυταιμνήστρας ἐναντίον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐνᾷ ἐδείπνει, καὶ φονεῖει καὶ αὐτὸν καὶ τὴν Κασσάνδραν, τὴν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γέρας ἐκ τῶν λαφύρων. Καὶ οὕτω μὲν διηγεῖται τὴν υπόθεσιν ὁ Ὀμηρος. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐφρονεῖ ἐν τῷ λουτρῷ ὑπὸ μόνῃς τῆς συζύγου αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Δολοφονηθέντος οὕτω τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἠλέκτρα φοβουμένη μήπως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ὀρέστης φονευθῇ ὑπὸ τῆς μητρός, ἐπεμψεν αὐτὸν κρύφα εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν βασιλέα Στρόφιον, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας. Ὅκτῳ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ Ὀρέστης ἐπέστρεψεν εἰς Μυκῆνας μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Στροφίου, τοῦ Πυλάδου, μεθ' οὗ συνηζήτη καὶ συνεδέετο διὰ στενοτάτης φιλίας, καὶ ἐξεδικήθη τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς φονεύσας τὸν Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν. Πρὸς τὴν ἐκδίκησιν ταύτην τοῦ πατρὸς παρεκινήθη ὁ Ὀρέστης καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλλὰ ἐκπληρώσας οὕτω τὸ πρὸς τὸν πατέρα καθήκον, διέπραξε τὸ φοβερόν κακούργημα τῆς μητροκτονίας. Εἰς τὸ κακούργημα δὲ τοῦτο ἐβοήθησεν αὐτὸν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἠλέκτρα. — Τὴν φρικαλέαν ταύτην υπόθεσιν, ἐν ἡ παρίσταται καὶ δικαιολογεῖται ἡ μητροκτονία, ἔλαβε καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν «τοῖς Χοηφόροις», ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ἐπραγματεύθη αὐτὴν ἐν τῇ «Ἠλέκτρᾳ» μετὰ μεζονος τέχνης.